

(Forts. af Udkast til Lov om Bederlag til de forrige Besiddere af Urie i de danske Besiddelser i Vestindien.)

Det samme Hensyn aabenbarer sig ogsaa i de senere, i det Enkelte mere indgribende Foranstaltninger, som Regjeringen efterhånden traf til Forbedring i Slavernes Tilstand, navnlig efter Aaret 1834, da Emancipationen var indtraadt paa de engelske Der. Det maatte da staae klart for Regjeringen, at Ufriheden heller ikke længe vilde kunne vedligeholdes i de danske Besiddelser, og, idet den derfor ved en Række af forskjellige Forholdsregler stræbte at danne en Overgang fra den ældre til den nye Tingenes Tilstand, var det ikke mindre for at give Negereierne Tid og Leilighed til paa muligste Maade at sikke sig mod lignende sørgelige Følger, som paa flere af de engelske Der den uforberedte og pludselig indtraadte Emancipation havde medført, end for at forberede Negrene til en for dem selv og det almindelige Vel heldbringende Brug af Friheden. Det Tidsrum af 12 Aar, som ved det Kongl. Rescript af 28de Juli 1847 fastsattes som den endelige Termin for Slaveriets Bestaaen, og de samtidigt befalede Foranstaltninger vare begrundede i de samme Hensyn; men ved ingen af samtlige disse Foranstaltninger er der af Regjeringen anerkjendt nogen Forpligtelse for Staten til at holde Gierne skadesløse for de Indgreb, der ved samme gjordes i deres Eiendomsret over Negrene, eller det Tab, de maatte lide ved i flere Retninger at indskrænkes i Dispositionen over deres Uries Arbeidskraft.

Noget Retsskrav for Gierne paa Erstatning i Anledning af Slavetilstandens Ophør kan saaledes ikke udledes af den Sanction, denne Tilstand har nydt fra Statens Side, og lige saalidet kan et saadant begrundes i den Maade, hvorpaa Emancipationen endeligen iærksattes

i 1848. Den blev da fremkaldt ved Negrenes voldsomme og truende Fordringer paa Frihed, ved en Opstand, der kan betragtes som en naturlig Folge af de Statsrystelser, hvorpaa Aaret 1848 var saa rigt, og som i umiddelbar Nærhed af de danske Der havde yttret deres Virkning i den pludselige Emancipation paa de franske Besiddelser i Vestindien. Om det end havde været muligt, sandsynligviis først efter megen Dpoffresse af Liv og Eiendom, at kue Negrenes Opstand, og derefter vedligeholde Slaveriet i dets bestaaende Udstrækning for det Tidsrum af 11 Aar, der endnu var tilbage efter Rescriptet af 28de Juli 1847 (Bilag D), vilde dog, efter al Rimelighed, den Tilstand, som paa denne Maade havde været frembragt, have været værre, end den har været efter Emancipationen. Negrene vare efterhånden ved Emancipationen paa de engelske Der og den Bevægelse i alle slaveholdende Colonier, som fulgte efter denne, komne til Bevidsthed om deres naturlige Ret til Frihed; Opstanden vilde, selv om den var bleven undertrykt, have bidraget til at styrke denne Bevidsthed og gøre den almindeligere blandt de Urie, og vilde tillige have givet Slavebefolkningen Leilighed til at blive opmærksom paa sin store numeriske Overvægt over de Blanke. Selve de Midler, som havde maattet anvendes for efter en underkuet Opstand at holde Slaveriet vedlige, vilde tjene til at forøge den ulmende Misforholdelse blandt Negrene; Sandsynligheden af, at en ny, bedre organiseret Slaveopstand kunde blive en Folge af enhver lignende Begivenhed udenfra, som den, der nærmest forarsagede Opstanden i 1848, vilde frembringe en forøget og høist skadelig Usikkerhed i alle Forhold, værre end den, der allerede foltes i en Række af Aar forinden Emancipationen, fordi det